

svare til det, man egentlig skulde have, idet der i Sessionsregulativerne ikke er taget Hensyn til den Forandring, vi fik ved Hærloven af 1894. Da jeg omtalte denne Sag i Fjor, erklærede den højtærede Justitsminister, at han vilde nedsætte en Kommission angaaende denne Sag. En saadan Kommission er ikke bleven nedsat, og det vilde dog være meget nemt at gøre det. Man behøvede kun en meget lille Kommission, noget i Lighed med den, der var nedsat angaaende Tandlægevesenet, hvor Medlemmerne ikke vare lønnede, det vilde være tilstrækkeligt, at nogle sagkyndige, nogle Læger og Udskrivningschefer traadte sammen og foretoge den fornødne Forandring. Jeg skal heller ikke komme nærmere ind paa den Sag, da jeg har omtalt den tidligere, men kun henlede den højtærede Justitsministers Opmærksomhed derpaa.

Ligeledes skal jeg tillade mig at spørge den højtærede Justitsminister om, hvorledes han har tænkt sig at føre Tilsyn med de Sanatorier, Hospitaler osv., der nu blive oprettede i Henhold til Tuberkulose-loven. Det er jo meget store Summer, Staten giver, og det er i alt Fald fortalt mig, at en enkelt af de Anstalter, som faar denne Støtte, ingenlunde opfylder de Krav, man kunde stille til den. Jeg synes nu, at naar Staten giver saa store Summer, og naar der i den nærmeste Fremtid skal anlægges en hel Del Hospitaler, vilde det være rart at vide, hvorledes Staten overhovedet udøver sin Kontrol med alt dette.

Dernæst skal jeg tillade mig at spørge den højtærede Justitsminister, om han ikke i en nær Fremtid agter at forelægge Forslag til en Medicinalreform. Det er jo et Spørgsmaal, som har staaet paa Dagsordenen i mere end en Menneskealder. Der har gentagne Gange her i Tinget været forelagt et Forslag angaaende et overordnet Sundhedsraad. Det er nu ikke et Forslag, jeg har været saa overmaade begejstret for, idet det nærmest var et rent Lønningsforslag for det nuværende Sundhedskollegium. Ganske vist var der ogsaa en Del Omdannelse deri, men det er ikke der, at Skoen egentlig trykker. Det, vi trænge til først og fremmest, er en fuldstændig Omordning af vor Distriktslægeinstitution. Det er en gammel Institution, som ikke i nogen Maade svarer til det, den skal være. Distriktslægerne kunne i Virkeligheden ikke bestride deres Embede, hvis det skulde ske efter Loven. Der findes Distriktslægeembeder i Landet, som

ere af den Art, at hvis vedkommende Mand skulde bestride det, der er paalagt ham ifølge hans Embedsinstruks, maatte han holde en halv Snes Medhjælpere dertil. Det er jo ganske urimeligt. Efterhaanden er der saa kommet saa mange Love, som kræve hygiejnisk Tilsyn saa med det ene og saa med det andet. Jeg tror, det vilde være særdeles heldigt, hvis vi snart fik en fuldstændig Omordning af vort civile Embedslægevæsen.

Ligeledes kunde det maaske være ret heldigt, om vi fik en Reform af Apotekervæsenet i en nær Fremtid. Jeg skal ganske vist indrømme, at det er maaske lidt vanskeligt for den højtærede Justitsminister at fremkomme med et saadant Forslag, eftersom den Kommission, der var nedsat desangaaende, fremlagde et Forslag, som i alt Fald ikke tiltalte Folketinget, væsentlig fordi det ikke var opbygget paa særlig demokratiske Principer. Men der er maaske Grund for den højtærede Minister til alligevel at fremsætte Forslag til en saadan Reform. Det, der er sket i den senere Tid med Hensyn til forskellige Apotekerbesættelser, kunde nok bevirke, at der indenfor Apotekerstanden eller særlig indenfor Pharmaceuterne var varme Ønsker om at faa en saadan Reform. Jeg sigter selvfølgelig her til de Besættelser af forskellige Apoteker, som allerede have været omtalte her i Tinget. I et Blad, som hedder „Pharmaceutisk Tidende“ har Formanden for Apotekermedhjælperforeningen indledet en Diskussion om forskellige af disse Besættelser. Den højtærede Justitsminister har allerede svaret derpaa, men det forekommer mig, at Svaret ikke er rigtig tilfredsstillende. Den højtærede Justitsminister erklærede, at han ikke under disse Omstændigheder fandt Anledning til at holde paa det gamle, tørre, trøskede Anciennetetsprincip. Det var ikke hans Hensigt at negligere Sundhedskollegiet, men naar Ministeren bar Ansvaret for Embedsbesættelser, maatte han ogsaa have en vis Frihed til at vælge den, han fandt mest værdig dertil, og i det Tilfælde kunde man ikke forbigaa en Mand med saa udmærkede Kvalifikationer som den, der havde faaet Apoteket i Hadsund. Og saa fremhævede den højtærede Justitsminister endvidere, at han fra Sundhedskollegiet til et Apotek i Løkken havde faaet indstillet en Mand, der senere viste sig at være meget uheldig. Det, at en Mand senere viser sig uheldig, er meget beklageligt, men det kan i og for sig den, der ansætter ham